

HONNINGDRÅPEN

Et gammelt eventyr fra Thailand omskrevet til skuespill av Sverre Aasen

Medvirkende:

Den fremmede (en honningselger)
Don (en gutt, honningselgerens tjener)
Fifty (Dons firfisle)
Kit (en jente i landsbyen FRED)
Sussi (katten til Kit)
San (en gutt, naboen til Kit)
Oscar (hunden til San)
Kits mor
Kits far
Sans mor
Sans far
Ivar (konsulent i HEI VERDEN)
Cipan (lederen for Immanuel internatet)
En nabo

1. scene: Ved veiskiltet utenfor landsbyen «FRED»

I en liten landsby i Thailand lever menneskene i fred med verandre. Glede og oppriktighet hersker, og selv husdyrene er kjærlige og veloppdragne. Men en dag dukker det opp et lite følge. En fremmed voksen leser på veiskiltet at han er kommet til landsbyen «FRED».

Den

fremmede : «FRED»? Jøss, det var litt av et navn på en liten landsby. Hva tror du om det, din lille slyngel?

(Han ser ned på en gutt på 10 - 11 år samtidig som han dasker ham over bakhodet med flat hånd.)

Gutten

Don : (Gutten er tydelig redd han skal få flere og hardere lusinger og svarer det han tror den voksne vil høre.)

Det er sikkert bare en bløff.

Den fr.: Enten det eller så betyr det noe helt annet enn hva det sier.

Don : Hva da ?

Den fr.: Det er kanskje navnet på han som grunnla landsbyen.

Don.: (Nikker ivrig)
Ja, det er det helt sikkert.

Den fr.: Helt sikkert, din lille tosk ? Hvordan kan det helt sikkert være det ?

Don.: Æh, det vet jeg ikke.

Den fr.: Først er du helt sikker, og i neste øyeblikk helt usikker ?

Don.: Det stemmer !

Den fr.: Nå må du bestemme deg, ellers....
(Han løfter hånden for å slå igjen.)

Don .: Det...det kan kanskje være en forkortelse for noe.

Den fr.: Forkortelse ? For hva da ?
(Han lugger Don og heiser ham opp etter håret.)

Don.: (Don står på tærne og stammer, men finner bare et ord på F,
og det er fordi han alltid er sulten, spesielt om morgenen.)
F...f....frokost

De fr.: Frokost ? Jaja, kanskje det, men det var bare den første
bokstaven. Hva med R`en, E`en og D`en ?

Don.: (Plutselig detter bare noen ord ut av munnen på Don. Han
hadde lest dem på et skilt utenfor et dyrt hotell.)
Frokost ....Rett ....Etter....Dusjen !

Den fr.: Frokost rett etter dusjen ? He - he ! Den var ikke så dum som
du ser ut. Jeg tror minsanten du har godt av disse her !
(Han gir Don en ny lusing med flat hånd over bakhodet.)
Men samme hva det betyr : når vi to er ferdig med vårt besøk
her, må de uansett bytte navn. Da skal det verken være fred
eller frokost å få rett etter dusjen. He - he, hæ - hæ - hæ....!

Don.: Kan ...kan du ikke bare selge honning...?

Den fr.: Bare selge honning ? Bare selge honning ?
(En ny lusing treffer Don.)

Don.: Auuu !

Den fr.: Å, nei du. Det har jeg gjort hele livet uten å bli rik, så det gidder
jeg ikke lenger.

Don.: Behøver du å bli så rik ?

Den fr.: Det var da voldsomt som du skulle bry deg i dag. Liker du så
godt disse ?
(En ny lusing suser over Dons hode.)

Don.: Auuu ! Nei !

Den fr.: Neivel, så tier du stille med sånt mas og slutter med å tenke for
mye på «foretningene» mine. Derimot skal du tenke mye mer på
to andre saker. Den første er en treningsrunde med pusterøret,
og så.....en aldri så liten speidertur.

Don.: Må jeg ?

Den fr.: Om du må ?

(Han tar fram en pisk.)
Nei, du må ikke, _ med mindre du heller vil smake den her over en bar rumpe. Du kan selv få velge.

Don.: (Sukker oppgitt og tar fram et pusterør.)
Javel, da.

Den fr.: (Henter fram en blink.)
Du får fem skudd, og alle skal midt i blinken, hvis ikke....
(Han hytter truende med piskan.)
Er du klar ?

Don.: Jada.
(Han putter en liten pil i munnen og løfter pusterøret opp til leppene. Men akkurat i det han blåser roper honningselgeren at han må rette på blinken.)

Den fr.: Vent litt, jeg må rette.... aaauuuu ! Aaauuuu !
(Han holder seg rundt håndleddet og danser rundt på en fot mens han plukker løs pilen med tennene.)
Jeg sa jo vent din forbaskede kløne !
(Han dasker og slår Don til raseriet har lagt seg. Så prøver de påny, og Don er så dyktig at alle pilene treffer blinken.)

Don.: Er du fornøyd nå ?

Den fr.: Jeg blir aldri fornøyd, men det får gå, for nå stikker du avsted og spionerer på landsbyen «FRED». Pass på så ingen ser deg, og bruk øyne og ører godt.
(Så tar han et vondt tak i øret på Don.)
Og en ting til ; prøv for all del ikke å stikke av, da blir det ...
(Han snitter Don over halsen med pekefingeren.)
...da blir det slutten for kompisen din, he - he ....
(Han peker på en firfisle, Dons eneste lekekamerat.)

Don.: Nei, nei...jeg skal gjøre som du sier, helt sikkert ...
bare du ikke skader «Fiffi».

Den fr.: Det er godt. Sånn, avsted med deg !
(Han dasker Don igjen over bakhodet.)
Du vet hva du har å gjøre.

(Don piler avgårde mot landsbyen, men holder seg utenfor vei og stier og stopper i det han får øye på de første husene. Derfra lusker han seg i skjul bak noen busker og speider mot landsbyen. Der er det verken biler eller støyende fabrikker, og Don kan lett høre hva menneskene i de nærmeste husene snakker om. Så tidlig på morgenen er det ennå ikke så mange ute, bortsett fra en jente på hans egen alder som kommer ut på trappen med en skål vann og med noen melkedråper i.)

2. scene: Kit og San

Mens Don venter bak buskene rett utenfor landsbyen, våkner den etterhvert til liv. Kit er jenten som Don ser komme ut med en skål vann med melkedråper i.

- Kit: Sussi ! Sussi ! Pus, pus, kom nå så skal du få en vann med en skvett melk i. Sussi, kom så !
(Kit setter skålen ned på trappen, og i det hun reiser seg igjen, kommer «Sussi» rundt hjørnet og mjauer «God morgen».)
Der er du , jo. Se, her har du litt å drikke, pusen min. Vær så god.
(Hun stryker «Sussi» over ryggen mens den lepjer i seg skvetten. Etterpå blir den sittende ved siden av Kit på trappen, male tilfreds og slikke potene sine. Det er en fin og fredelig morgen, og mens de sitter der kommer nabogutten ut med hunden sin, Oscar. De to skal ut på en liten lufterunde.)
- San.: God morgen, Kit, god morgen «Sussi». For en deilig dag !
Blir du med ned til badedammen seinere ?
- Kit.: Klart jeg blir med.
(Hun kaster et blick på termometeret.)
Det er nesten 30 grader allerede og klokken er bare halv ni.
Hvis det ikke kommer vind i dag heller, blir det knallvarmt rundt middagstider.
- San.: Det er godt vi har sommerferie. Jeg hadde ikke orket så mye som en bokstav i lekse i denne varmen.
- Kit.: Ikke jeg heller, men du har vel ikke glemt at vi får en viktig beskjed om neste skoleår i dag ?
- San.: (San kniper øynene sammen og klør seg i hodet. Så spretter han i været.)
Nei, selvfølgelig har jeg ikke glemt det, jeg er bare litt trøtt i trynet så tidlig. Landsbyen vår får besøk fra Nordpolen i dag. Gosh, der må det være kaldt.
- Kit.: Jaja, Norge ligger ikke helt på Nordpolen, bare nesten.
- San.: Det er i alle fall snø der hele året.
- Kit.: San ! Du må følge bedre med i timene. Det er over 100 meter mellom Norge og Nordpolen.
- San.: Oj, så langt ? Ok, jeg gir meg på det. Men elefantene i Norge er dobbelt så store som våre og har lang pels. Jeg vedder på at du ikke vet hva de kalles.
- Kit.: Nå tuller du igjen, San. Mammuttene døde ut for lenge siden.
- San.: Gjorde de ?
- Kit.: Ja, vi var sikkert ikke født en gang. Men vet du hva ?
- San.: Eh, nei, sikkert ikke.
- Kit.: Siden du vet så lite om Norge må du helst ikke si et ord når gjestene kommer.

San.: Må jeg ikke ?

Kit.: Nei, overlatt snakkingen til meg. Hvis de spør deg om noe rister du bare på hodet og peker på halsen. Det skjønner de. Greit ?

San.: Greit.

Kit.: Jeg har forresten nesten ikke sovet i natt, så spent er jeg. Tenk om vi virkelig får lov til å bo på internatet Immanuel og gå på ungdomsskolen i Phibun !

San.: Jeg har faktisk sovet veldig godt. Mor og far tror helt sikkert at jeg får plass på internatet.

Kit.: Det sa mor og far til meg og, men jeg turde ikke håpe. Da blir jeg litt mindre skuffet om jeg ikke får plass.

San.: Jeg tror helt sikkert at du får bo der, Kit.

Kit.: Gjør du ?

San.: Ja, for du er så flink til å gjøre lekser.

Kit.: Da får du og plass. Ingen av oss jobber så lenge med leksene som du.

San.: Jeg håper du har rett.

Kit.: Og jeg håper du har rett, for det er den eneste sjansen vi har til å gå på skolen etterat vi har fylt 12 år.

San.: Ja, foreldrene mine har i alle fall ikke råd til å sende meg på andre skoler i Thailand. Det er altfor dyrt.

Kit.: Men i Phibun er det gratis fordi skolebarn i Norge samler inn penger.

San.: Det synes jeg er litt rart. Hva kan de tjene penger på i et land som nesten ligger på Nordpolen ? Selger de snøballer ?

Kit.: Nå er jeg sikker på at du må holde munnen igjen. Isen og snøen smelter noen dager midt på sommeren i Norge. Da borrar de hull i jorden og pumper opp olje som de selger.

San.: Åja, den har jeg smakt.

Kit.: Æsj ! Har du drukket olje ?

San.: Ja, du og !

Kit.: I dag snakker du bare tull. Jeg har vel aldri drukket olje.

San.: Jovisst ! Jeg husker til og med fargen på flasken og hva det sto på den.

Kit.: Ja, hva sto det ?

San.: Møllers tran, og flasken var grønn.

Kit.: Å, San ! Du bare tuller.

San.: Jeg gjør så, men det var gøy å se hvor lenge det gikk før du skjønte det. Men nå vil ikke Oscar vente på meg lenger. Blir du med på en aldri så liten bæsjetur med ham mens foreldrene våre lager morgenmat ?

Kit.: Klart det, og etterpå går vi til badedammen og treffer de andre.

(San og Kit går en liten runde så Oscar skal få gjøre fra seg. Mens Kit og San tusler avgårde med Oscar, begynner de voksne dagen. Både foreldrene til Kit og San er risbønder, men for tiden har de ikke så mye å gjøre. Risen er satt i jorden, nå venter de bare på at den skal bli moden nok til å høstes inn. De er ikke rike, men så lenge rishøsten ikke slår feil har de så detrekker til det mest nødvendige, og det er de godt fornøyd med. Og slik har det vært i landsbyen «FRED» så lenge de kan huske.)

Kits mor: I dag er det vår tur å by på noe å spise.

Sans mor: Og da er det vår tur å by på noe godt å drikke.
(Sammen dekker familiene et bord og setter seg rundt.)

Kits far : Så godt vi har det i denne lille landsbyen vår. Alle kjenner alle, og de fleste kan kalle seg venner, både barn og voksne.

Sans far: Det er så sant så sant det du sier, og sånn har det nesten alltid vært, i så fall så langt tilbake som jeg kan huske.

(Han ser ut i luften som om landsbyens historie sto å lese på en oppslagstavle der. Mens han «leser», spiser og drikker de andre som sitter rundt bordet. Det er stille en stund, men Kits mor har rynket pannen. Det er et av ordene mannen hennes brukte som hun ikke helt skjønte betydningen av.)

Kits mor: (Henvender seg til Kits far.)
Hva mener du med at de fleste kan kalle seg venner i byen vår ? Kan ikke alle det ?

(Spørsmålet kommer litt overraskende på ham. Han må tenke seg om. Mens han gjør det, tar Sans mor ordet henvendt til sin mann.)

Sans mor: Hva mener du med at «sånn har det nesten alltid vært» ?
Har det noen gang vært uvennskap i landsbyen ?

(Da må Sans far tenke seg om, og mens han gjør det, svarer Kits far.)

Kits far : (Klør seg i hodet og virker usikker.)
Sa jeg at de fleste kan kalle seg venner ?

Kits mor : Det var nettopp det du gjorde, ja. Hvem er i så fall uvenner ?

Kits far : (Sukker, rister på hodet og sliter med svaret.)
Jeg tror nok jeg mente å si at alle var venner, det er bare så

tidlig på morgenen at ....at.....

Kits mor : at ingenting tenker jeg, men du sa altså «de fleste», og de fleste er ikke alle min gode mann.

Kits far : (Kysser sin kone på kinnet.)
Da trekker jeg selvfølgelig uttrykket «de fleste» tilbake og bytter det ut med «alle».

(Mens Kits mor og far har «spikket» sine ord ferdige, har Sans far hatt lang nok tenkepause.)

Sans far : (Klør seg tenksomt på halsen.)
Sa jeg virkelig at «sånn har det nesten alltid vært» ?

Sans mor : Det var akkurat det du sa, ja. Når var det i så fall uvennskap sist ?

Sans far: (Sukker, rister oppgitt på hodet og sliter med svaret.)
Jeg tror nok jeg mente å si «at sånn har det alltid vært», men det er så tidlig på morgenen at ....at.....

Sans mor : at ingenting tenker jeg, men du sa altså nesten alltid, og nesten alltid er ikke alltid, bare så du vet det !

Sans far : (Kysser sin kone på kinnet.)
Da trekker jeg selvfølgelig ordet nesten tilbake og lar resten stå som jeg sa det.

Sans mor : Er du helt sikker på det ?

Kits mor : Ja, det vil jeg også gjerne vite. (Hun spør sin mann.)
Er dere helt sikker på at alle her er venner ?

Fedrene : (Begge tar en ny tenkepause. Kits far klør seg i hodet og Sans far klør seg på halsen.)

(Begge mødrene venter på svar, og imens er det stille som i graven. Akkurat da kommer Kit og San tilbake fra bæsjerunden med Oscar. De er vant med at praten går livlig mellom de voksne, taushet er uvant.)

San.: (San er i godt humør etter turen og hvisker.)
Her var det jammen stille og fredelig, holder dere hviskeleken ?

Kit : (Hun hvisker.)
Kan vi og få være med ?

Kits mor : (Kits mor ler litt.)
Jaha, det kunne vel sikkert virke som om vi lekte stumme østers, men vi har bare diskutert litt om vennskapet i denne deilige landsbyen vår.

Sans mor : Til nå har vi trodd at alle var venner.

San : Bare trodd ? Er det noen som tviler på det ?
(Kit og San ser på fedrene som begge fremdeles klør seg i hodet og på halsen.)

- Kit : Tviler dere på det ?
- Sans far : Nei, egentlig så gjør vi ikke det, men vi snakket et øyeblikk uten å tenke oss om.
- Kits far : Dermed datt det noen ord ut av munnen som sådde en spire av tvil.
- San : Hvilke ord var det ?
- Kits mor : «de fleste» ....
- Sans mor : og «nesten...
- Kit : «De fleste» og «nesten» ? Hva i all verden har de ordene med vennskap å gjøre ?
- San : Det må jeg og spørre om ?
- Kits far : Ingenting ! Absolutt ingenting !
- Sans far : Ikke noe i det hele tatt.
- Kit : Det var jammen godt å høre. En liten stund trodde jeg dere hadde kranglet.
- San : Jeg og, men så var det altså bare litt flisespikkeri ?
- De voksne : Nettopp ! Bare reint flisespikkeri.
(Alle gir hverandre en god klem og setter seg til å spise mens praten og latteren går som før.)

(Da de voksne går fra bordet for å stelle med andre ting, blir San og Kit, hunden og katten sittende igjen.)

- San : Vet du hva jeg tror ?
- Kit : Ja, det aner meg.
- San : Hva da ?
- Kit : At det var rett før foreldrene våre kranglet.
- San : Riktig, og det hadde i så fall vært for første gang, og akkurat på den dagen de for all del ikke må krangle.
- Kit : Nei, det skulle tatt seg ut at de var sure på hverandre når det kom besøk helt fra Norge. Men du San ...er ikke du likevel litt nysgjerrig på hvordan en skikkelig krangel høres ut ?
- San : Jo - o, på en måte, for jeg har hørt at det kan være ganske gøy å se og høre på voksne som krangler.
- Kit : Det har jeg og hørt. De sier all slags rart, blir røde i fjeset og roper og skriker til hverandre verre enn små unger.

San : Men det er gøyest når de begynner å ...

Kit : Det gjør de vel ikke?

San : Joda, hvis de ikke vinner krangelen med ord så ...

Kit : så ...?

San : så bruker de noe annet enn ord ....

Kit : Hva da ?

San : Knyttenever, for eksempel ...

Kit : Å, knyttenever gjør vel vondt.

San : Klart de gjør det.

Kit : Men hvis det gjør vondt blir de vel sintere og ser etter noe annet å slå med enn knyttenever ...stokker og steiner, kanskje....?

San : Sikkert, eller til og med kniver ..

Kit : Er du gal ?

San : Nei, men jeg kunne blitt det om noen hogg etter meg med en kniv.

Kit . Hva ville du gjort da ?

San : Da ville jeg hentet bøffelgeværet til morfar...!

Kit : Ville du ...ville du virkelig skutt noen med det ?

San : - Ja, jeg måtte vel ha lov til å forsvare meg mot en med kniv, måtte jeg ikke ...?

(De har reist seg begge to ettersom det ene ordet har tatt det andre. Nå stirrer de forskrekket på hverandre før de samtidig utbryter :)
Hjelp !!!! Krangel er ikke gøy !!! Vi må aldri krangle !!!

Kit : Nå kom jeg forresten på noe lurt.

San : Fortell det til meg.

Kit : Hvis vi hører at foreldrene våre eller andre voksne krangler, kan vi be dem slutte før de begynner å sloss.

San : Det har du rett i. Kanskje det er nettopp det som trengs for å stoppe en krangel ; fornuftige unger.

Kit : For jeg tror det var det vi gjorde i sted. Foreldrene våre var på nippet til å begynne en krangel om en bagatell.

San : Så kom vi og brøt inn og av. Jammen tror jeg du har rett, og

siden vi nå vet hvordan det skal gjøres, kan vi trygt gå til badedammen og ha det gøy sammen med vennene våre resten av dagen.

Kit : Nå ble jeg lettet, men det var rett før jeg ikke turde overlate de voksne til seg selv !

San : Samme her, men kom nå .

Scene 3: Honningselgeren

(Don har ubemerket hørt alt som er blitt sagt i familiene til Kit og San. Nå løper han strake veien tilbake der han kom fra. Der ligger honningselgeren og sover med hodet på en klesbylt og armen rundt en stor kurv. Stille lirker Don lokket av en krukke oppe i kurven, stikker en finger nedi og slikker i seg søt honning. Men han får ikke mye i seg, for rask som en kobra hogger honningselgeren tak rundt håndleddet og vrir til. Det gjør vondt, men Don tør ikke skrike høyt.)

Don : Uuuuunnhhh !!

Den fr.: Jasså ? Har du ennå ikke lært ? Må jeg kappe fingrene av en for en før du forstår ? Eller skal jeg like godt ta hele hånden med en gang ? (Han drar fram en stor kniv.)

Don.: Uuuunnhh ! Nei, nei, Mester ! Jeg er bare så sulten. Jeg skal ikke gjøre det igjen, aldri, aldri !

(Honningselgeren tviholder rundt håndleddet mens kniven nærmer seg fingrene. Dons øyne lyser av skrekk, men likevel tør han ikke skrike. Han vet at «Mesteren» like lett kapper strupen som en finger. I noen lange sekunder hånflirer honningselgeren av den vettskremte gutten. Så slipper han like brått som han hogg tak.)

Den fr.: Du får ikke flere sjanser, gutt ! Dette var absolutt siste. (Han stikker kniven tilbake i sliren mens Don gnir håndleddet.) Du har vel noe å fortelle meg forresten. Hva fant du ut om landsbyen «FRED» ?

Don : (Sukker og tørker vekk noen tårer.)

Don : Det er en landsby hvor alle er gode venner, både barn og voksne, til og med dyrene. «FRED» betyr virkelig fred.

Den fr.: (Ler hånlig.)
Ha, ha ! Alle er gode venner du liksom ! Hva innbiller du meg ?
Du finner ikke det sted i verden hvor alle er gode venner !

Don : Ja, men ...

Den fr.: kke noe ja, men takk ! Men la oss hoppe over det. Så landsbybeboerne ut til å ha god råd ?
(Honningselgeren fillerister Don.)

- Don : Eh, jeg husker ikke, ...jeg mener, ...jeg så ikke så mye der jeg satt, og ingen snakket om penger ...derfor vet jeg ikke ...
- Den fr.: Hva vet du ikke, din sløving ? Du hørte jo at alle liksom var gode venner. Så du ikke om husene var flotte i det minste, eller om klærne de gikk i var fine ?
(Igjen fillerister han Don.)
- Don : Neeiii, ...men de hadde rikelig med mat og drikke ...
- Den fr.: Å, ja, så det fikk du med deg ? Jaja, det var jo i det minste noe. Har de råd til å spise godt, står det sikkert ikke så verst til. Kanskje er det verd å avlegge dem et lite besøk, he - he, for å se om de er så gode venner som du sier ...
(Han dytter Don fra seg og blir stående og gni kjaken mens han tenker ...Så ser han strengt på Don før han sier :)
Du skal få litt honningkake, men så snart den er spist opp, gjør vi som vi pleier. Forstått ?
(Han tar opp en papirpose fra kurven og henter fram en honningkake.)
- Don : (Tar begjærlig imot kaken, spiser fort og svarer med mat i munnen :)
- Don : Javel, Mester, javel.
(Han nikker og bukker fordi han får enda en honningkake til å stille den verste sulten.)

(Så lesser honningselgeren kurven på ryggen og tar til fots mot landsbyen. Klokkeren nærmer seg tolv, og solen vil snart stå på sitt høyeste. I den varmen tar de voksne det med ro og holder seg i skyggene eller innendørs. Omtrent midt mellom husene til Kit og San setter han fra seg kurven og roper ut :)
- Den fr.: Honning til salgs ! Den beste blomsterhonning i landet for en billig penge. Kom og smak ! Kom og kjøp !
(Han åpner et glass og lar foreldrene til Kit og San smake etter tur.)
- Sans far : Mmm ! Ja, den var god. Hva synes du mor ?
- Sans mor : Nam, nam ! Utmerket honning. Den vil nok ungene like.
- Kits far : Hvilke blomster kommer honningen fra, min gode mann ? Den var jammen søt og god.
- Den fr.: Den har biene mine hentet fra Thailands ville blomster, bedre nektar finnes ikke. (Alle får smake.)
- Kits mor: Det har du rett i. Jeg tror vi må spandere på oss et glass, far. Har du lommeboken på deg ?
- Kits far : Javisst ! (Han tar fram en tynn lommebok.)
Hørte jeg at du sa for en billig penge ?
- Den fr.: Nettopp. Det er ikke så viktig for meg å selge dyrt, det er mye kjekkere å treffe på glade og fornøyde kunder. Dessuten tjener

jeg gode penger på helt andre forretninger, he - he ....

Sans far : Jasså ? Hvilke forretninger er det ?

Den fr.: Eh, det tror jeg ikke at jeg har tid til å forklare, he - he, jeg må straks videre for å rekke hjem før kvelden. En annen gang, kanskje, he - he ....

Sans mor : Selvfølgelig, og dessuten har ikke vi noe med det. Men la oss også få et glass.

Den fr.: Det skal de få frue, men gjør meg den gleden å smake på honningen i glasset først, bare så du er sikker på at den er i orden.
(Han fyller en skje til henne, men akkurat i det han skal rekke henne skjeen, sørger han for at det skjer et «hendelig» uhell. Skjeen med honningen faller i bakken.)
Oj, oj, for en kløne jeg er ! Den gode honningen rett i bakken. Men, men, det er sånt som skjer. Forresten har jeg en liten kamerat med meg som ikke bryr seg det minste om litt veistøv.
(Han henter fram «Fiffi».)
Her er en som kan få klisset ut av veien på en blunk.

Kits far : Det var en skjønn liten fyr, og her i landsbyen vår er alle dyrene like gode venner som folkene, så firfislen din får nok spise honningen i fred.

Den fr.: Så koselig. Men da kan jo «Fiffi» bare stå her og slikke seg ferdig, jeg må som sagt haste videre med honningen om jeg skal komme hjem før kvelden. Jeg skal sende en gutt jeg kjenner for å hente «Fiffi». Ja, det er faktisk Don som eier firfislen.

Sans far : - Det går sikkert bra. Vi skal se etter «Fiffi» så lenge.

Sans mor : Ja, du kan stole på oss. Her i landsbyen hersker det bare fred og fordragelighet mellom alle. Ha en god tur videre.

Den fr.: Takk for det, takk for det ! Og ...lykke til med freden og fordrageligheten, he - he, ...

(I det honningselgeren forlater landsbyen, ser alt like fredelig utsom vanlig. De voksne har gått inn og «Fiffy», »Sussi» og Oscar er de eneste ute i gaten. «Sussi» prøver å få «Fiffy» med på litt lek, men firfislen vil bare slikke honning. Også Oscar er litt nysgjerrig på «Fiffy», og som hunder flest må han snuse på den lille fyren. Akkurat det har Don ventet på, og mens de tre dyrene aner fred og ingen fare, blåser Don en hard ert i baken på «Sussi». Hun skvetter i været og freser på Oscar som i forskrekkelsen bjeffer høyt og skremt. Dette hører foreldrene til San og Kit, og så fort de kan kommer de seg ut dørene for å se hva som står på.)

Kits mor : Hysj, hysj, Oscar ! Du skremmer jo vettet av stakkars «Sussi» !

Sans mor : Neimen, det er jo Oscar det er synd på. Katten kan klore øynene ut på den snille hunden vår.

Kits far : Du kan da skjønne at den store hunden ikke er redd den lille

katten vår. Hysj, Oscar, Hysj !

Sans far : Jeg tror min kone har rett. Oscar er redd de skarpe klørene til katten, så det er best dere tar «Sussi» inn fra gaten.

(I det samme treffer en ny ert, og denne gangen er det Oscar som svir i baken og bykser rundt med hyl og bjeff. Dermed skyter «Sussi» igjen rygg og freser mot Oscar.)

Kits mor : Der ser dere. Det er hunden som har startet hele konserten. Hysj, hysj, Oscar ! Ti stille med deg og ikke skrem den lille pusen vår.

Sans mor : Slutt å hysje på Oscar, det klarer vi selv, men se til å få katten inn fra gaten så det kan bli fred å få.

Kits far : Nei, hør nå her ! Ikke snakk til konen min på den måten. Dere så jo selv at hunden hoppet i været uten at «Sussi» så mye som rørte på seg.

Sans far : Hør her selv ! Dere vet like godt som oss at Oscar ikke bjeffer uten at noe er galt, og det eneste gale jeg kan se her er den forbasketete katten som skyter rygg og freser.

(Da treffer enda en ert, og påny hopper «Sussi» i været, freser og skyter rygg så pelsen stritter, og denne gangen risper katten hunden over den følsomme nesen. Med et sårt ul glefser Oscar etter «Sussi» og bjeffer enda villere enn før, men i stedet for å få hund og katt vekk fra gaten og hverandre, blir også de voksne hissigere og hissigere. Til slutt lyder det så ille at familiene til Kit og San og naboene til familiene igjen kommer for å se hva som står på, og det tar ikke lange stunden før alle er innblandet i krangelen.

Dermed så det ut til at det skulle gå med landsbyen «FRED» som det en gang gjorde med en annen landsby i Thailand for lenge, lenge siden og som alle barn hadde hørt om i eventyret om «Honningdråpen»,.... hvis ikke....?

.....hvis ikke det var for noen unger som visste hva en krangel mellom voksne kunne føre til.

Nede ved badedammen hadde nesten alle ungene i landsbyen samlet seg, men selv om de skrålte og støyet om kapp mens de svømte, dukket og stupte, hørte de etterhvert både bjeffingen til Oscar og brølingen til de voksne.)

San : Er det bare noe jeg innbiller meg, eller hører du også at Oscar bjeffer ?

Kit : Nei, det er ikke innbillning, San, Oscar bjeffer og foreldrene våre kjefter på hverandre.

San : Oj ! Husker du det vi snakket om i morges ?

Kit : Klart jeg gjør. Skynd deg! Vi må hjem og stoppe krangelen før noen blir skadet.

San : Skadet ? Hør på den kranglingen ! De kommer til å drepe hverandre.
(Sammen løper de hjemover, men et sted bråstopper de.)

Kit : (Peker og hvisker.)
Hvem er det som ligger der ?

San : (Ser bare Don bakfra.)
Jeg vet ikke, men jeg kjenner ingen med slike klær.

Kit : Ikke jeg heller. Det er jo bare filler alt han har på seg.

San: Hva er det han holder på med ?

Kit : Ser du ikke det ?

San : Nei, gjør du ?

Kit : Han skyter inn i landsbyen med et pusterør.

San : Jammen gjør han det, og der traff han hunden min den slyngelen. Kom igjen, Kit, så tar vi ham !
(De stormer fram og kaster seg over Don som blir livredd og sloss desperat for å komme seg unna.)

Kit : Bare gi deg din frekke unge ! Det er feigt å plage folk og snille dyr på den måten.

San : Og se hva du har stelt i stand. Foreldrene våre sloss, familiene sloss, naboene sloss.... alle i hele den fredelige landsbyen vår sloss. Nå blir du med oss inn og forteller hva du har gjort før noen blir drept ...!

Don : (Begynner å gråte og be for seg.)

Don : Jeg ....jeg ville ikke gjøre det, jeg ble tvunget til det av honningselgeren. Han.....han slår meg og kommer til å drepe både meg og «Fiffy»....!

Kit : Det hjelper ikke. Hvis ikke vi klarer å stoppe slossingen, er det flere enn du som kommer til å dø !

San : Ja, nå blir du med oss om vi så må slepe deg etter oss!
(Og det må de, men inne i landsbyen får de ikke stoppet kranglingen og slossingen uten hjelp.)

Scene 4: « HEI VERDEN « dukker opp

Ivar : Hva i all verden er det som går for seg inne i «FRED» ?

(Ivar er skolekonsulent i organisasjonen «HEI VERDEN» som samler inn penger i Norge for at bl. a. barn i Thailand skal få gå på skole. I dag er han med Cipan, lederen for internatet Immanuel i Phibun. De skal til «FRED» for å fortelle at både Kit og San skal få bo gratis på internatet for å gå på skole i Phibun.)

Cipan: Det høres ut som om innbyggerne både kjeffer og sloss.

Ivar : Jeg trodde «FRED» var et fredelig sted.

Cipan : Det har i alle fall vært det til nå.

Ivar : Er det trygt å stoppe her tror du ?

Cipan : Det vet jeg ikke, men det finner vi fort ut.
 (Cipan reiser seg opp i jeepen og roper :)
 Hallo ! Hallo ! Kan dere stoppe slossingen ?
 (Det ser ikke ut til å nytte noe særlig.)
 Jeg tror du må bruke bilhornet, Ivar.

Ivar : Jeg kan i alle fall prøve.
 (Ivar holder fløyten inne, og heldigvis er den sterk nok til å overdøve skrålingen til beboerne i «FRED».)

Cipan : (Hun går opp på panseret for å prøve å komme til orde i tumultene som ikke har stoppet til tross for den sterke ulingen.)
 Hallo ! Innbyggere i «FRED» ! Kan dere holde fred og høre på meg ?
 (Ivar tuter igjen på fløyten, og omsider blir det rolig nok til at Cipan kan spørre hvorfor de sloss.)
 Hva er det som har hendt ? Hvorfor sloss og krangler dere ?
 (Hun har ikke før spurt så skriker alle i munnen på hverandre igjen. Påny må Ivar legge seg på bilhornet. Da rekker akkurat Kit, San og Don fram til jeepen. Kit hopper opp på panseret ved siden av Cipan.)

Kit : Dere må slutte å sloss !!
 (Kit roper så høyt hun kan.)
 San og jeg vet hva som er galt.

Kits far : Det vet vi og. Foreldrene til San vil drepe «Sussi» !

Sans far : Det er ikke sant. Det er foreldrene til Kit som vil drepe Oscar !
 Men det skal de ikke klare, skal de vel ?
 (Han veiver med armene til sine tilhengere som med en gang svarer :)
 Aldri !!!
 (Og så er ropingen, skrikingen og slossingen i gang igjen, og denne gangen må Ivar virkelig trå på fløyten. Samtidig løfter de Don opp på panseret ved siden av Kit og Cipan.)

Kit : Se her ! Kjenner noen denne gutten ?

Alle : Nei !

San : Han heter Don og hører ikke til i landsbyen vår. Fra noen busker bak husene våre har han blåst harde erter på Oscar og «Sussi». Det er derfor de bjeffer og freser på hverandre.
 Stemmer ikke det ?
 (San dultet borti Don for at han skal innrømme skurkestrekene.)

Don : (Ser ned, men svarer med gråten i halsen.)
 Det er sant. Det var jeg som skjøt med dette pusterøret.

- Kits mor : Men hvorfor i all verden gjorde du det ?
(Det blir helt stille mens de venter på svaret fra en gråtende gutt.)
- Don : Honning ..... honningselgeren tvang meg !
- Sans mor : Honningselgeren ? Den hyggelige mannen ? Nå lyger du !
- San : Nei, mor, han lyger ikke. Honningselgeren har planlagt det nøye.
- Kits far : Planlagt hva ?
- Kit : At dere skal krangle og sloss så han kan gå inn i husene og stjele penger, sølvtøy og alt som er av verdi.
- Alle : Hva ? Er det sant ?
- San : Dere får gå inn og se etter !
(Og San trenger ikke be dem to ganger. På en blunk er gaten tom. Bare jeepen med Ivar, Cipan, Kit, San og Don er tilbake

(Det tar ikke lange stunden før det høres rop fra et hus i nærheten.)
- Nabo : Her har vi tyven ! Tatt på fersken med både penger og sølvtøy i kurven.
(Øyeblikket etter kommer honningselgeren hodestups ut på gaten med naboen til Kit etter seg.)
- Kits far : Men, det er jo honningselgeren ?
- Sans far : Var det ikke han som sa at han hadde hastverk med å komme seg hjem ?
- Nabo : Han hadde i alle fall hastverk nå. Se hva han prøvde å komme seg unna med.
(Naboen tar opp penger og sølvtøy fra honningselgerens kurv.)
Tar jeg ikke mye feil tilhører dette sølvfatet dere, kjære nabo.
- Kits mor : Javisst ! Den frekke tyven. Og vi som syntes han var så hyggelig.
- Sans mor : Fy for en skam ! Og tenk å lære sønnen sin til å plage dyr på den måten.
- San : Don er ikke sønnen hans, mor. Don har ikke foreldre som han vet om. Honningselgeren holder ham som slave.
- Kits far : Hvordan vet dere det ?
- Kit : Han sa det da vi slepte ham med oss fra buskene. Tyven truer med å drepe både ham og firfislen om de ikke gjør det han sier. Det er synd på ham.
- Kits mor : Det har dere jammen rett i. Stakkars gutt.
- Sans mor : Hva kommer til å skje med ham når politiet kommer ?

Sans far : Han havner nok på et eller annet barnehjem, tenker jeg. Det spørres om det er noe særlig bedre for gutten enn å farte rundt med en slavedriver som honningselgeren.

(Da lyder bilhornet på jeepen igjen. Cipan og Ivar har i all hast blitt enig om en annen løsning. Cipan forklarer for folkene i landsbyen.)

Cipan : Vi kom egentlig for å fortelle at både Kit og San får bo på internatet Immanuel og gå på skole i Phibun. Men nå sier Ivar fra Norge at han skal skaffe penger til en ekstra plass. Han er helt sikker på at barna på en skole som heter Gausel klarer å samle inn penger nok til at Don også kan bo på internatet. Høres ikke det flott ut ?

Kit og San : Kjempeflott !

San : Og i sommer kan Don bo hos oss.

Kit : Så bra ! Da kan firfislen bli venner med både Oscar og «Sussi»

San : Og Don kan lære meg å blåse ertre i hodet på lærerne når de gir oss for mye lekser. Kan du ?

Don : Selvfølgelig !

SLUTT